

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej,

w sprawie **Z. Ł.**

oskarżonego z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 stycznia 2018 r.,

kasacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego - Naczelnika Urzędu

Skarbowego w G. na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 10 stycznia 2017 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 22 sierpnia 2016 r.,

I. oddala kasację;

II. obciąża Skarb Państwa kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z 22 sierpnia 2016 r., uznał Z. Ł. za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to, na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę grzywny w ilości 300 stawek dziennych, każda w wysokości 45 zł. Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r. apelacji obrońcy, uchylił

pierwszoinstancyjny wyrok i – na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – umorzył postępowanie.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył oskarżyciel publiczny – Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. Podniósł w niej zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego: art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez przyjęcie, że organ finansowy nie był uprawniony do samodzielnego wniesienia aktu oskarżenia, i przez rezygnację z wydania orzeczenia kasatoryjnego; art. 151c § 2 zd. 1 k.k.s. w zw. z art. 122 § 2 k.k.s. w zw. z art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s. przez wadliwe uznanie, że postępowanie przygotowawcze było objęte nadzorem prokuratora; art. 155 § 1 k.k.s. przez niesłuszne uznanie, że w niniejszej sprawie akt oskarżenia musiał wnieść prokurator, podczas gdy mógł to uczynić – zgodnie z art. 155 § 4 k.k.s. – organ finansowy. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Obecny na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna. Jej argumentacja, mimo że obszerna, nie zdołała doprowadzić do postulowanego przez skarżącego skutku.

Wyraźnie trzeba stwierdzić, że uprawnienie do wniesienia aktu oskarżenia do sądu po dniu 30 czerwca 2015 r., w sprawie, w której finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie objęte nadzorem prokuratora, oceniać należy według unormowania zawartego w art. 155 k.k.s., w brzmieniu nadanym mu przez ustawę nowelizacyjną z 27 września 2013 r. (Dz. U. poz. 1247 ze zm.), także wówczas, gdy postępowanie przygotowawcze wszczęto pod rządami przepisów obowiązujących wcześniej (zob. wyr. SN z 12 września 2017 r., III KS 6/17). Oznacza to, że od dnia 1 lipca 2015 r. akt oskarżenia w sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzonych w formie dochodzenia, objętych prokuratorskim nadzorem, wnosi do sądu prokurator.

Warto zauważyć, że przesłanki nadzoru prokuratora nad dochodzeniem prowadzonym przez organ finansowy nie są ujęte wyłącznie w przepisie art. 151 c §

2 k.k.s. Nie może ulegać wątpliwości, że za czynność wykonywaną w ramach nadzoru nad postępowaniem, a nie za czynność jedynie techniczną, należy uznawać przedłużenie śledztwa lub dochodzenia na mocy art. 153 § 1 i 3 k.k.s. na dalszy czas oznaczony. W judykaturze odnotowuje się, że przedłużając śledztwo lub dochodzenie, właściwy organ nadrzędny ocenia sprawność i prawidłowość dotychczasowego przebiegu postępowania, w tym zaistnienie „szczególnie uzasadnionego wypadku” lub potrzeby przeprowadzenia dalszych czynności (zob. post. SA w Katowicach z 27 listopada 2013 r., II AKz 717/13, Biul. SAKa 2013, nr 4, poz. 29). Kres wszelkim wątpliwościom w tej mierze położyła uchwała 7 sędziów SN z 28 stycznia 2016 r., I KZP 13/15 (OSNKW 2016, z. 3, poz. 17), w której wyrażono zapatrywanie prawne, że przedłużenie przez właściwego prokuratora, na podstawie art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s., na okres powyżej 6 miesięcy, dochodzenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, prowadzone przez finansowy organ postępowania przygotowawczego i nadzorowanego przez organ nadrzędny nad tym organem, oznacza objęcie przez prokuratora nadzorem tego dochodzenia, obligując go do realizowania swoich uprawnień płynących z art. 298 § 1 i art. 326 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Sugestię skarżącego, jakoby uchwała miała charakter prawotwórczy, który uważa się za *contra legem*, wypadało zdecydowanie odrzucić. Jej uzasadnienie jednoznacznie, zakazuje, że powiększony skład Sądu Najwyższego, respektując wszystkie reguły wykładni prawa, ustalił jedynie prawidłowe znaczenie obowiązujących przepisów prawnych.

W niniejszej sprawie właściwy prokurator wielokrotnie przedłużał dochodzenie – i to już po 1 lipca 2015 r. Do zamknięcia dochodzenia doszło 31 grudnia 2015 r., a akt oskarżenia został sporządzony w dniu 14 stycznia 2016 r. Jego autor – Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. – zaznaczył, że sprawa podlega rozpoznaniu w trybie zwyczajnym; taka też informacja przekazana została stronom na pierwszym terminie rozprawy głównej.

W tym stanie rzeczy, mimo że wszczęcie postępowania przygotowawczego nastąpiło przed 1 lipca 2015 r., należało przyjąć, że dochodzenie było objęte nadzorem prokuratora i że akt oskarżenia, opatrzony datą 14 stycznia 2016 r., winien był zostać sporządzony i wniesiony do właściwego Sądu przez

uprawnionego prokuratora. Tak się, niestety, nie stało i w związku z tym Sąd odwoławczy trafnie uznał, że wystąpił stan braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację (art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.). O kosztach procesu za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 637 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

kc